

králi francouzským a anglickým. — CX.: Jak král anglický porazil v námořní bitvě loďstvo krále francouzského. — CXI.: Jak byla část Vlámů poražena u St. Omeru. — Jak se král anglický se svými spojenci pustili do obléhání města Tournai a jak bylo potom uzavřeno příměří mezi nimi a králem francouzským.¹⁶⁷ — CXIII.: Jak loďstvo krále španělského skoro zašlo v mořské bouři.

CXIV.: *O velikém mření a drahotě ve Florencii a o kometě, která se ukázala na nebi.* Koncem března toho roku se objevila na obloze hvězda kometa, a to na východě na konci souhvězdí Panny a na počátku Vah, což jsou znamení lidská, která věstí, že na lidská těla přijde veliká pohroma a smrt . . . Ta kometa netrvala dlouho, ale zla, jež zlá znamení nad naším městem Florencií následovala, potrvala drahý čas. Neboť okamžitě začalo veliké mření, takže kdo byl nemocen, skoro nikdo se nezachránil. Pomřelo tak více než šestina občanů, a to právě nejlepších a nejmilejších mužů i žen, takže nebylo rodiny, kde by byl někdo neumřel a někde i dva nebo tři či více. A tento mor potrval až do následující zimy. Jen ve městě pochovali na 15 000 těl mužů, žen i dětí a tak celé město bylo plné pláče a bolesti a nebylo slyšet skoro o ničem jiném než o pochovávaní mrtvých. I bylo vydáno nařízení, aby jakmile bude mrtvý přijat do kostela, lid kostel opustil, neboť dříve tam stávali, dokud se konaly pohřební obřady a při nich u zámožnějších lidí i kázání a slavnostní bohoslužba. Bylo též nařízeno, aby nechodil vyvolavač mrtvých. Na venkově nebyla úmrtnost taková, přece však i tam pomřelo dosti lidí. Po tomto moru pak následoval hlad a drahota, související s hladem a drahotou z předchozího roku, takže přes všechn úbytek mrtvých stál korec obilí více než 30 soldů a byl by stál značně více, kdyby byla obec neučinila opatření, aby obilí bylo dovezeno po moři. A ještě jedno znamení se objevilo: neboť dne 16. května toho roku o polednách spadlo ve Florencii a v okolí tak mocné a husté krupobití, že pokrylo střechy i zemi a cesty. Bylo hluboké jako velký sníh a zničilo skoro všechno ovoce. Vzhledem k shora zmíněnému mření bylo 18. června na radu biskupa a duchovních uspořádáno ve Florencii veliké procesí, jehož se zúčastnili skoro všichni občané; byla v něm nesena relikvie těla Kristova, která se chová v San Ambroggio¹⁶⁸ a chodilo se s ním po celém městě až do hodiny deváté¹⁶⁹ s více než 150 rozžatými pochodněmi. Poté přišla další špatná znamení, neboť na svátek svatého Jana z rána, když vezli na velkém a bohatě ozdobeném voze, vystrojeném pány mincmistry¹⁷⁰ pro oběť svatému Janovi velikou, bohatě

ozdobenou svíci, svíce ta se náhle s celým vozem zvrátila a padla na stupně u vchodu do paláce priorů, kde se celá rozbila. Bylo to nepochybně znamení, že florentské peněžnictví má upadnout a rozbít ony společnosti kupecké, jak k tomu k veliké pohromě všech Florentanů nedlouho poté došlo. Toho rána na svátek svatého Jana spadlo také lešení, které bylo vybudováno u domu po straně choru, takže se všichni klerici-zpěváci, účastníci se slavnostních bohoslužeb, ocitli pod ním a mnozí utrpěli vážnější zranění. Nato šly další pohromy jedna za druhou, neboť 20. července a v následující noci vznikl velký požár v Parione a přešel na velkou ulici u San Brancazio, kde byly dílny cechu soukenického, až do blízkosti kostela, při čemž shořelo 44 domů a způsobena veliká škoda na zboží, na suknech, vlně a náradí i na domech a palácích. Florentané, pokleslí na mysli těmito znameními i škodami, jež utrpěly cechy i obchod, a naplněni strachem, neměli nikdy horších výdělků. Správcové obce na pobádání duchovních, aby ukázali nějaký dobrý milosrdný skutek, nařídili, aby za jistý poplatek obci byly odvolány výpovědi některých vyhnanců a aby statky psanců, jež byly v správě obce, byly vráceny vdovám po nich a sirotkům, kteří byli jejich dědici. Ale nebyla to milost dokonalá a milosrdenství, které by se bylo musilo zalíbiti Bohu, neboť se zároveň měla vrátit cena, kterou obec za ty statky před tím dostala, když je podle jistých nařízení tyto vdovy a sirotci od ní odkoupili — a to se nestalo. I neustal náš mor natolik, aby byla pro naše hříchy nenásledovala v značném počtu onemocnění další, tak že se pak v několika případech stalo, že živí pro přílišné zármutky, stihnouší naše město, cítili proti mrtvým zášť . . .

CXV.: Jak Spoleťští přiměli Rietské, aby zanechali obléhání, obrátivše je na útek. — CXVI.: Jak pan Ottaviano de'Belforti se prohlásil vládařem ve Volteře. — CXVII.: Jak některé janovské galéry porazily v námořní bitvě Turky.

CXVIII.: *Jak došlo ve Florencii k velikému spiknutí, kterým bylo celé město pobouřeno, takže se chopilo zbraně.* Vracím-li se k naší látce, abych vyprávěl o nesnázích, jež stihly v těchto dobách naše město Florencii, činím tak s myslí vzrušenou, neboť se obávám v budoucnu věcí ještě horších. Uvažuji-li, že přes všechna znamení na nebi, přes mor a povodeň, přes všechno mření a přes všechn hlad se nezdá, že by se občané naplnili bázní boží, ani že by naznali svoje chyby a hříchy a že jen